

3. Dec. 1847

FACTS

Date:

3. Dec. 1847

Page number:

Dagbog D, side 42-43

TRANSCRIPTION

hos Stampedes¹ 27 Nov: 3 December 47. –

1

Naar man er samlet Venner og Veninder,
Og Glædens Lys opfrisker vore Kinder,
Naar den glade Tale
I de høie Sale
Luller Hjerterets dybe Savn i Dvale

2

Naar den Kreds, som deler Spøg og Løier
Sig ved Livets Melodi fornøier,
Ved de muntre Toner
I de lyse Zoner
Nyde Ungdomslivets gyldne Kroner.

3

Føler Livets Strænge alle stemte,
Alle Nag og mørke Tanker glemte
Alle Tanker blide
Som Lys-Alfer hvide
Med de glade Haab gaa ved vor Side.

4

Og Begeistringssmilet ungt sig maler
Og igjennem Øiets Tindren taler,
Og vort Hjerter banker
Dølger stille Tanker,
Kaster ud i Fremtidsdybet Anker.

5.

Da i Sjælen vaagne alle Minder
Om hver Stund, som gav os røde Kinder
Om hver Dag i Livet
Som os Fryd har givet,
Sødt vor Sjæl forynget og oplivet.

6.

Fra vor Barndoms lyse Uskylds Dage,
Da vi legede med Blommer fage
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale
Og de andre Fugle smaae, som tale

8.

Derfor vil vi hilse alle Steder.
Hvor i Livet vi har fundet Glæder,
Hjemmets sølvblaae Sunde
Fjerne Egenes Lunde,

Overalt hvor sødt vi kunde blunde.

9.

Og dem, som der i Labyrinthens Gange
Til forskjellig Tid vi traf, de Mange,
Som gav Duften, Glandsen,
Roserne i Krandsen,
Farven i vor Glædes lette Dandsen.

10.

Dem vi hilse stille i vort Minde,
Gid enhver maa Sine atter finde;
Leve alle Kjære
Fjerne som og Nære,
Vi vil samlede i Hjertet være.
Elise Stampe² (?).

•43•

Sorgen på Skovgaard³
(Natten 10-11 Nov 47).

Nu visne alle Blomster brat,
Nu tie Fuglens Toner;
Hvert Blad maa dø i denne Nat
I Bøgens stolte Kroner,
Og stod end Rosen frisk og rød
Inat den dog blev bleg og død.

Thi gjennem Skovgaards Have gaaer
Et Suk i Midnatsstunden,
Hvert Træ, hver Busk, hver Blomst det naaer
Til mindste Straa i Lunden;
Men sorg og Savn med Sukket kom
Ind i den stille Helligdom.

Thi selv en Blomst foruden Liv
Berørt af Dødens Aande
Nu hviler trist saa bleg og stiv,
Fri for al Livets Vaande,
Den Elskede, hvis Kjærlighed
En Vogter var om dette Sted.

Og kommer end den skønne Vaar
Med Blomst og Blad i Lunden
Sin Glands ei mere Skovgaard faaer
Den for stedse svunden.
Kun i Erindrings Farveskjær
Vil hendes Billed blive her.

¹ Baron Henrik Stampe (1794-1876) og baronesse Christine Stampe, f. Dalgas (1797-1868). Lundbye var næppe selv med til selskabet.

² Elise Stampe (1824-1883), datter af Henrik og Christine Stampe. Lundbye har tydeligvis ikke været sikker på visens ophav.

³ Digtet er skrevet til minde om malerinden Bolette Puggaard (død 11. november 1847), hustru til Hans Puggaard, indehaver af landstedet Skovgaard i Ordrup. Forfatteren er ukendt, og Lundbye må have nedskrevet det 3. december 1847 eller kort derefter.

Elis. Stampel(?)

Sorg og smaa Skovgaard.
(Natten 10-11 Nov 48).

Nu visse alle Blomster brat,
Nu tie Fuglene Toner;
Hvad Blad naar de i denne Nat
i Bøgen staltt Krone,
Og stod end Roser frisk og rød
End den dog blev bleg og død.

Thi gjennem Skovgaards blaa gaar
Et Suk i Modsets tændte,
Hvad Tone, hvor Birk, naar Blomst ed naar
I det mindste Staa i Lønde;
Men Sorg og Sava med Trøstet kom
End i den stille Helligdom.

Thi selv en Blomst forinden hie
Brent af Dagens Lende,
Nu Mælet trist en bleg og stui,
Tui for al Livets Vaende,
Den Elskede, hvis Kjærlighed
En Vagter var om dette Sted.

Og kommer end den skjønneste
Med Blomst og Blad i Lunde
En Hende si mere Skovgaard faar
Den er for stude smunden.
Kun i Enigheden Færdighed
Vil hende Billed blaa her.

28 Dec. 1847

Julebetragtning.

Wenn Sie erst hieher, wie ich allge-
mein behaupten höre, der schönste ist,
was ein klein fröhlich oder später emp-
finden kann; so müßten wir ein
sehr kleines dreifach gleichmäßig
preislos, daß ich geglaubt ward, die Men-
ne dieser einzigen in ihrem ganzen Blau
lange zu genießen. (Nicht immer ist). Nur
wenn Menschen werden so vorzüglich
begünstigt, indest die meisten von ihnen
früheren Empfindungen sind durch eine
harte Schule geführt worden, in welcher
sie, nach einem kümmerlichen Gefühl,
gezwungen sind, ihren besten Wünschen
entgegen, und das, was ihnen als höch-
ste Glückseligkeit wünschelte, für immer
entbehren zu lernen.

Gaethe.

W. M. Meister Cap. 3. B. 1.

So hatte ich denn diesen Freuden vollen, er-
niet und sich zugleich mit großem Eifer den Ha-
sel geschäftig gewidmet. Freilich nicht
mit dem heiteren Fleiß, der zugleich dem Ge-
schäftigen Belohnung ist, wenn wir dasjenige,
wogegen wir geboren sind, mit Ordnung und Folge
verrichten, sondern mit dem stillen Fleiß der
Pflicht, der den besten Vorsatz zum Grunde hat,
der durch Uebungsgang genährt und durch
ein inneres Selbstgefühl belebt wird; der
aber doch oft, selbst dann, wenn ihm die
schönste Belohnung die Krone reicht, einen
und einigen Augenblick kaum zu erlösen
vermag.

1 Jan. 1848.

W. M. Meister B. 2. Cap. 2.

Gledeligt Nytår! ble 11 og feirer i det
gamle Aar! —